

Суміщення (змішування) небесного з земним, духовного з плотським є небезпечним завжди, яких би форм і образів цей синтез не приймав. Духовна непостійність, нездатність бути в стані внутрішнього спокою і невдоволеність Божим Словом, біблійний лібералізм і ненаситність у пошуках чогось незвичайного породили ще одне, характерне для харизматиї, явище. Це – безкінечна черга захоплень новими богословськими теоріями. Тут зустрінеш «богослов'я процвітання» і «духовні роди», «святий сміх» і «хвалу та прославлення», «служіння звільнення» і різні спотворення Біблії так званим «торонтським благословінням», «відновлення п'ятигранного служіння» і, нарешті, «інкаунтер».

У ранній період розвитку харизматиї все, пов'язане з діями в церкві Духа Божого, було перетворено у спектакль, нібито у зв'язку з відновленням дій дарів Святого Духа. А пізніше, ніби з метою відновлення історично втраченого служіння апостолів, ще одна християнська святиня виявилася підданою жахливому паплюженню.

Деякі «вчителі» зійшлися навіть на тому, що в служінні апостола нема,

нічого особливого і надзвичайного, і що насправді не існує великої різниці між словами «апостол» і «місіонер». При такому розумінні зовсім неважко об'явити і себе апостолом, а тому декотрі й роблять це без найменшого докору сумління.

Для прикладу у мене є дві книги. Одна з них написана людиною, яка носить звання президента всесвітньої колегії апостолів, а друга – людиною, котра вважає себе одночасно апостолом, пророком, євангелістом, пастирем і вчителем. Не знаю, як до подібного роду тверджень ставитеся ви, дорогі читачі, але особисто мене від таких дихаючих гординою слів (Йов 41:25-26) незмінно кидає в трепет.

Безперечно, зовсім неважко зібрати в одну купу п'ять дарів служіння, описаних в Еф. 4:11, і приписати їх усі собі, назвавши це п'ятигранним служінням, може, навіть, пославшись при цьому на «відкриття». Та що робити, коли зустрічаєш чоловіка, який цілком заслужено знаходиться на відлуччі від церкви, але впевненого на основі «відкриттів», неодноразово ним отриманих, що має апостольське помазання (порівняйте Мт. 7:15-20 або Об. 2:2)?

Описаний випадок повністю реальний і, на превеликий жаль, не поодинокий. На Заході можна зустріти немало людей з подібними претензіями на апостольське служіння. Приїжджаючи до Європи з далеких глухих екзотичних місць Африки, Австралії чи й зовсім невідомих островів, вони об'єднані одним дуже типовим для них «букетом» ідей. Вони впевнені у своєму особливому служінні, готові приймати жертви, постійно і настійно наві'язують людям переконання, що всі ті, котрі їх не приймають, неминуче відпадають від благодаті.

Іноді, спостерігаючи, з яким захопленням ці лжеапостоли приймаються пасторами деяких церков, складається враження, що цим пасторам більш нічим утримувати людей у їхніх церквах і на Божому шляху, тому вони й пробують цими приїжджими апостолами розважати членів своїх церков, щоб хоч на якийсь час підбадьорити людей і на фоні духовного занепаду виробити у них відчуття існування внутріцерковного духовного життя.

Якщо добре вникнути в сутність і характер дій цих «надслужителів» і розглянути, що вони видають за великі відкриття, хочеться просто плакати. На жаль, нестачу духовності у більшості випадків вони намагаються заповнити за рахунок душевних речей. А люди, які втратили справжню духовність або ослабли на шляху, не готові знову проходити через тісні ворота, що ведуть на дорогу життя, заради його відновлення (Мт. 7:14). Вони з легкістю приймають цей замінник духовності, оскільки він наче заспокоює їхнє сумління. Хоча, насправді, це не є

чимось більшим, ніж справжній самообман (Гал. 6:3-5).

Іншими словами, спостерігаючи руїнацію, яка входить у церкву, люди, замість того, щоб іти до справжнього покаяння, починають шукати інші рішення проблем, які виникають. А це не тільки неминуче призводить до опошлення високих істин і відкриттів Євангелія, але й веде до того, що дорога правди висміюється. А коли людина істинної віри знаходиться в страху та благоговінні перед Святим Богом, коли вона повністю присвячує себе служінню Спасителю і скромно думає про себе, вона не втрачає ні біблійного уявлення про характер і сутність вищезазначених служінь, ні здорового біблійного розуміння, вона не має претензій на високе звання. Така людина стає істинним виконавцем волі Господньої, являючи у своєму ходженні силу життя, яке не перестає.

* * *

Хоч «вчителі» харизматиї й твердять, що отримали повеління від Бога вчити Його народ вірі, насправді їхнє заблудження саме з питань віри й починається. Біблія відкриває, що є віра, яку в людині породжує слово євангельської проповіді (Рим. 10:17), і є інша грань віри, яка є надприродним духовним даром (1Кор. 12:9).

Перша необхідна кожній людині для її спасіння і життя у благодаті, та вона не завжди дає людині, яка увіривала в Христа, вправлятися в будь-якому духовному дарі (1Кор. 12:29-30) і не обов'язково несе в собі обітницю чудотворіння (Об. 3:7-11), хоч це й не твердить про неминучу відсутність

чудес у житті кожного, хто увірував (Мр. 16:17,18).

Друга дається окремим (але не всім) християнам (1Кор. 12:9), як надприродній прояв Святого Духа, завдяки якому обдарований названим даром християнин отримує від Бога непохитне і перевершує його природні можливості довір'я до свого Господа, надзвичайну й рішучу сміливість і відвагу до Всевишнього очікувати від свого Творця воістину чудесного і великого. До спасіння людини ця віра має надто незначне відношення (Мт. 7:22-23; 1Кор. 13:2), хоча, як і всі дари, вона має дуже велике значення для служіння віруючого.

Засновники харизматичного руху підкинули свої проблеми в науку про оправдання по вірі й благодаті, як зозуля яйця в чужі гнізда. Замість того, щоб вчити згідно Біблії про те, що при відродженні людина отримує у Христі віру, яка оновлює її духовно і морально, тобто віру, яка діє любов'ю, лідери харизматики переконують новонавернених про наявність у них такої віри, яка допомагає творити будь-які чуда. Таким чином дивне й прекрасне вчення про спасаючу грішників славу Христову благодать було перетворено в якусь пародію на нього (а благодать стала проповідуватися так, що люди, які приймали це «вчення», неминуче стали перетворювати її у привід для розпусти). По гірких плодах виявляються лжеапостоли, лжевчителі і лжебрати.

Великий реформатор Жан Кальвін одного разу сказав: «Спасає сама віра, але віра, яка спасає, ніколи не приходить сама». І це дійсно так. Будь-які дії Божого Духа ніколи не носять однобічного характеру. Бог спасає людину,

відроджуючи її, і спасаючи, відроджує (Іс. 26:10; Тит. 3:4-6). Його дії дають людям дари, і вони одночасно змінюють людину. Якщо ж цього не відбувається, це свідкує про духовні дії, що несуть оману, але ніяк не про Божу благодать.

Спасаючи грішника, Христос називає і робить його святим, і це не філософська теорія, а практика життя, яка показує себе в плодах покаєння і віри. Звичайно, освячення спасенного продовжується до останнього дня його життя на землі, аж поки Господь не покличе його в Свої вічні оселі, та все ж спасіння і духовне оновлення – речі нерозривно зв'язані й не існують одна без одної.

І саме так – за плодами – в усі часи існування християнства виявлялися лжеапостоли і лжепророки, лжевчителі та лжебрати. Саме таким чином, згідно Біблії, Церква Христова протягом усіх віків свого існування відрізняла спасених дітей Божих від людей, які тільки знаходяться на шляху до отримання спасіння.

Харизматичний рух з його нездоровим вченням, яке стверджує, що для спасіння потрібна лише «гола» віра, яку вони мало пов'язують з видимими переминами в характері людини, а непорухливість вимог святості в житті християнина об'являють проявом законництва, яке лише гальмує рух віри, привело до появи цілого покоління людей, що мають вигляд навернених, але в дійсності ненавернених, що мають вигляд святих, а насправді живуть у гріхах, що мають вигляд спасених, а по суті як і раніше стоять на шляху загибелі (2Тим. 1:9). Багато вічних християнських духовних цінностей на цьому страшному шляху виявилися

загубленими, зневаженими і спотвореними.

Відкладаючи та ігноруючи вічне й святе, висміюючи прагнення до праведності та життя в страху Божому, як несвободу і невір'я, а внутрішню віддачу себе Богу, як пережиток минулих поколінь, харизматичний рух спрямовує своїх послідовників на небезпечний хибний шлях «величі», що виставляється як наявність живої віри, яка «вміє брати» Божі обітниці й реалізувати їх.

Людина, коли приходить до Христа, по-перше, одночасно з переживанням Божих благословінь зустрічає ряд труднощів, однією з яких є необхідність стати на вузьку дорогу – єдину, що веде до спасіння (Мт. 7:13-14); по-друге, будучи недавно наверненою, вона наражається на особливу небезпеку

бути звабленою з допомогою марнославства, гордощів і величання через нове положення, яке вона має в Господі (1Тим. 3:6); по-третє, будучи ще не в стані зрозуміти багато чого, що зв'язано зі справжньою духовністю, вона часто замість пошуків смирення і духовного зростання пробує знайти для себе легкий шлях самореалізації в якійсь церковній справі, і, нарешті, по-четверте, будучи ще неутвердженою в вірі, вона хоче негайно відчувати присутність Божої сили в своєму житті, що виражається в намаганні постійно отримувати відповіді на всі молитви, а також чуда й ознаки.

Річард ЦІММЕРМАН

«Свет воскресения»

№142-143 і 144-145, 2007 рік

Коли який апостол процвітав?
Коли не гнали Спасу Церкву?
І хто з Христових не узяв хреста?
За гріх Христос Себе дав в жертву.

А жалюгідний світ Христових стан
Опльовував і кров'ю міряв
Нескорену дорогу християн,
Бо ж вірний світу не довіривсь!?

Валились стіни храмів і держав,
Мужніла віра вірних в казематах
Над страх і біль, і лише Божий страх
З любов'ю був в душі на чатах.

Змінився час, і вже лукавий час
Затарабанив в серця шибку –
На «процвітання» кожного із нас
Впіймати хоче, наче рибку.

Навіщо хрест нести, як «мерседес»
Об'їде це жорстоке слово?..
Тілесні розвивають свій прогрес,
Духовні ж – в Божих настанових.

Петро ЯЩУК
с. Понінка
Хмельницька обл